

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 344/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. O. M., V., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15 NcC 31/2012 a jeho rozhodnutím z 11. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. O. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2012 doručená sťažnosť JUDr. O. M., V. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 NcC 31/2012 a jeho rozhodnutím z 11. júla 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vednom pod sp. zn. 15 NcC 31/2012 konal krajský súd o námietke zaujatosti uplatnenej sťažovateľom proti zákonnému sudcovi Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) konajúcemu v jeho veci vedenej pod sp. zn. 6 C 76/2011. Sťažovateľ vznesenou námietkou spochybňoval nezaujatosť zákonného sudcu okresného súdu z dôvodu, že podľa neho sa tento sudca v konaní v inej veci pred príslušným vyšetrovateľom Policajného zboru mal o jeho osobe vyjadriť, že je „*takmer hluchý*“, a tiež z dôvodu, že podľa sťažovateľa mu sudca okresného súdu neumožnil, resp. odoprel právo na vyhotovenie autentického zvukového záznamu z pojednávania vo veci sp. zn. 6 C 76/2011 konaného 29. júna 2012. Krajský súd uznesením č. k. 15 NcC 31/2012-169 z 11. júla 2012 rozhodol, že sudca okresného súdu nie je zaujatý a nie je vylúčený z prerokovania a rozhodovania veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 C 76/2011.

Podľa sťažovateľa krajský súd vo veci ním vznesenej námietky zaujatosti proti sudcovi okresného súdu arbitrárne rozhodol, pretože podľa neho závery krajského súdu, že konštatovania týkajúce sa zdravotného stavu sťažovateľa neboli vyjadreniami sudcu okresného súdu, ale závermi vyšetrovateľa, sa nezakladajú na pravde. Podľa sťažovateľa totiž z príslušného vyšetrovacieho spisu vyplýva, že o „*temer hluchote*“ sťažovateľa sa mal vyjadriť priamo sudca okresného súdu. Pokiaľ ide o druhý dôvod, kvôli ktorému sťažovateľ uplatnil proti sudcovi okresného súdu námietku zaujatosti, sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že ani v tomto bode napádané rozhodnutie krajského súdu neobstojí, pretože podľa sťažovateľa iný sudca toho istého okresného súdu mu v konaní o inej veci vyhovel a zabezpečil vyhotovenie simultánneho zvukového záznamu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Na pojednávaní dňa 29. 6. 2012 som do zápisnice pred začatím pojednávania vniesol námietku voči osobe sudcu JUDr. T. G. z dvoch dôvodov. Prvý spočíval v tom, že už vopred si v inej veci o mojom sluchovom postihnutí urobil záver, že nie som absolútne

hluchý, ale iba „takmer úplne hluchý“. Vzhľadom k tomu, že v konaní sp. zn. 6 C/71/20011 (správne má byť 6 C 76/2011, pozn.) sa domáham ochrany práve z titulu absolútnej hluchoty Je nepripustné aby takú vec prejednával sudca, ktorý má už vopred verejne deklarovany právny názor, že nie som absolútne hluchý. ...

Druhý dôvod spočívajúci v odmietnutí použitia zvukového konferenčného záznamu celého pojednávania porušovateľ práva odmietol s tvrdením, že na Okresnom súde v Brezne sa také technické zariadenie nenachádza a teda ho nie je možné zo strany súdu použiť. Toto stanovisko urobil porušovateľ práva napriek tomu, že som vo viacerých podaniach nachádzajúcich sa v spise, poukázal na správny postup iného sudcu OS Brezno..., ktorý v dvoch veciach... zvukový záznam celého pojednávania konferenčným spôsobom bez zasahovania sudcu do protokolácie, navyiac v tej istej súdnej sieni opakovane vyhotovil...

Spôsob ako opakovane konal prvostupňový súd a porušovateľ práva sa s ním v celom rozsahu stotožnil je jasným dôkazom porušenia rovnosti účastníkov konania a porušením princípu rovnosti zbrani a odňatím mi prístupu k súdu. Súčasne je nepochybne preukázané, že sudca JUDr. T. G. nemôže byť v konaní za žiadnych okolností neustranný a nezaujatý, pretože sa verejne vyjadril k môjmu zdravotnému postihnutiu inak ako je zrejmé z lekárskeho správ.»

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo JUDr. O. M. garantované v čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 15 NcC /31/2012 bolo porušené.

2/ Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 NcC /31/2012 zo dňa 11. 7. 2012 a prikazuje sa tomuto súdu aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

3/ JUDr. O. M. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- eur..., ktorú sumu je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

Sťažovateľ sa tiež domáhal, aby mu z dôvodu nepriaznivých osobných, majetkových a zárobkových pomerov bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo skúmanie opodstatnenosti tvrdení sťažovateľa o porušení ním označených základných práv a práv zaručených v ústave a dohovore, k porušeniu ktorých malo dôjsť postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 NcC 31/2012 a jeho rozhodnutím z 11. júla 2012, a to tým, že krajský súd podľa sťažovateľa arbitrárne rozhodol o jeho námietke zaujatosti proti sudcovi okresného súdu konajúcemu vo veci sp. zn. 6 C 76/2011.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Podľa ust. § 14 ods. 1 OSP základným predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci podľa ust. § 14 ods. 1 OSP je jeho vzťah k veci, k účastníkom konania (príbuzenský, priateľský, nepriateľský a pod.) alebo zástupcom účastníkov, ktorý môže nasvedčovať tomu, že sudca je vo veci zaujatý.

Z námietky zaujatosti vznesenej navrhovateľom vyplýva, že tak, ako u predchádzajúcej námietky, spočíva v jeho nesúhlase s procesným postupom konajúceho sudcu JUDr. T. G., ktorý mu naďalej nezabezpečuje rovnocenné podmienky na pojednávaní, ako majú odporcovia a nezabezpečil mu tzv. konferenčný záznam. Ďalšia námietka spočíva v tom, že menovaný sudca sa mal pred vyšetrovacím orgánom pri výsluchu dňa 13. 04. 2012 vyjadrovať k jeho zdravotnému stavu tak, že je „takmer úplne hluchý“.

Z obsahu uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Brezne ČVS: ORP -118/OEJK-BR-2012 zo dňa 20. 04. 2012 vyplýva, že odmietol vec podozrenia zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), c), ods. 2 písm. b)

Trestného zákona, ku ktorému malo dôjsť tým, že sudca Okresného súdu v Brezne JUDr. T. G. na pojednávaní dňa 16. 03. 2012 neumožnil zabezpečenie riadneho obrazovo zvukového záznamu z celého pojednávania, nezabezpečil najnovšie zariadenie výpočtovej techniky s možnosťou automatického prepisu hovoreného slova do písomného textu zápisnice navrhovateľovi, ale počas pojednávania mu umožnil diktovať, svoj prednes pomocou duálneho monitoru. Vec podozrenia zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa tento vyšetrovací orgán odmietol, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postupu podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

U konajúceho sudcu JUDr. T. G. krajský súd nezistil dôvody pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v tejto veci podľa § 14 ods. 1 OSP a námietku zaujatosti vznesenú voči nemu zo strany navrhovateľa nepovažuje za opodstatnenú, pretože navrhovateľ nepreukázal, že by sa bol JUDr. T. G., sudca okresného súdu vyjadril pred vyšetrovacím orgánom ohľadne jeho zdravotného stavu tak, že je „takmer úplne hluchý“. Z obsahu rozhodnutia vyšetrovacieho orgánu, v ktorom konštatoval výpoveď sudcu okresného súdu JUDr. T. G. vyplýva, že vyšetrovací orgán v prejednávanej veci navrhovateľa JUDr. O. M. mal v súdnom spise k dispozícii listiny, ktorými navrhovateľ „preukazoval“, svoj zdravotný stav, takmer úplnú hluchotu. Sudca JUDr. T. G. sa teda nevyslovil, že by „zistil“ aký je zdravotný stav navrhovateľa. Nemožno považovať preto v tomto smere námietku zaujatosti vznesenú navrhovateľom za dôvodnú. Taktiež nie je dôvodná námietka zaujatosti aj pokiaľ navrhovateľ túto založil na svojom tvrdení, že mu konajúci sudca JUDr. T. G. nezabezpečil zvukový záznam pojednávania pomocou mikrofónov tzv. konferenčným spôsobom, ktorý by umožňoval bez zásahu sudcu zaznamenávať celý priebeh konania a vyjadrenia účastníkov v priamej reči, pretože takéto technické zariadenie na Okresnom súde v Brezne nie je ani nateraz k dispozícii.»

Vzhľadom na uvedené a v súvislosti s prvým dôvodom, ktorým sťažovateľ odôvodnil svoju námietku zaujatosti proti sudcovi okresného súdu a podľa ktorého mal byť sudca okresného súdu podľa sťažovateľa zaujatý v jeho veci vedenej pod sp. zn. 6 C 76/2011, pretože sa v minulosti mal pred vyšetrovateľom v inej veci vyjadriť na adresu sťažovateľa tak, že sťažovateľ je „takmer úplne hluchý“, čo je podľa sťažovateľa v konaní, v ktorom sa domáha ochrany „... práve z titulu absolútnej hluchoty...“, neprípustné, pretože podľa neho

sudca prerokujúci túto vec má už vopred ustálený „... právny názor, že nie som absolútne hluchý...“, ale iba „takmer hluchý“, ústavný súd konštatuje: Vzhľadom na to, že zo zápisnice vyšetrovateľa (na ktorú sa sťažovateľ odvoláva, pozn.) vo veci vedenej pod ČVS: ORP-118/OEK-BR.2012 z 20. apríla 2012 vyplýva, že výpoveď sudcu okresného súdu nebola zapísaná simultánne s jeho výpoveďou, resp. že nie je zapísaná v doslovnom znení, ale predstavuje iba prerozprávaný záznam tejto výpovede v znení zapísanom vyšetrovateľom, podľa ústavného súdu plne obстоjí záver krajského súdu o tom, že nie je možné jednoznačne konštatovať, že by sa spôsobom v nej uvedeným vyjadril na adresu zdravotného stavu sťažovateľa bezprostredne sudca okresného súdu, a teda z tohto dôvodu nemožno usudzovať ani o jeho zaujatosti proti sťažovateľovi.

Okrem uvedeného ústavný súd tiež podotýka, že ak by sa sťažovateľ domnieval, že v jeho veci vedenej pod sp. zn. 6 C 76/2011 by sudca okresného súdu rozhodol v rozpore so znaleckými posudkami nachádzajúcimi sa v spise, týkajúcimi sa jeho zdravotného stavu, inými slovami, ak by sudca okresného súdu v rozpore so znaleckými posudkami ustálil, že sťažovateľ nie je absolútne hluchý (ako to tvrdí aj sám sťažovateľ, pozn.), ale len takmer hluchý, a na základe tohto by v danej veci rozhodol, sťažovateľ má možnosť v rámci riadneho inštančného postupu domáhať sa zjednania nápravy využitím odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu, resp. v prípade prípustnosti aj využitím dovolania.

Pokiaľ ide o druhý dôvod námietky zaujatosti sťažovateľa proti sudcovi okresného súdu spočívajúci v jeho konštatovaní, že sudca okresného súdu mu znemožnil realizovať právo účastníka konania na pojednávaní vo veci sp. zn. 6 C 76/2011 konanom 29. júna 2012 tým, že sťažovateľovi nezabezpečil vyhotovenie konferenčného, resp. simultánneho zvukového záznamu z tohto pojednávania, ústavný súd konštatuje, že z príloh sťažnosti vyplýva, že v danej veci ešte listom zo 7. júna 2012, t. j. z obdobia ešte pred sporným pojednávaním, okresný súd upozornil sťažovateľa, aby si v záujme vylúčenia akýchkoľvek podozrení zabezpečil vlastný diktafón, s týmto poučením:

„V prípade, že ste presvedčený o tom, že nezvládnete jeho obsluhu kvôli svojmu zdravotnému hendikepu (pričom moderné diktafóny zobrazujú svoje funkcie a priebeh nahrávania aj vizuálne), potom je tu stále možnosť požiadať o jeho obsluhu osobu, ktorej

dôverujete, napríklad takú, ktorú by ste inak požiadali o kontrolu záznamu vyhotoveného súdom. Prípadne je možné aj zo strany súdu poskytnúť Vám asistenciu pri obsluhu nahrávacieho zariadenia.

Ak k vlastnému nahrávaniu nepristúpite, potom Vám dávame na zváženie zabezpečenie verejnosti na pojednávaní, vrátane zástupcov médií, t. j. osôb, ktorým dôverujete a ktoré si sám vyberiete.“

Navyše, zo zápisnice z inkriminovaného pojednávania vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 76/2011 vyplýva, že toto bolo vedené s použitím duálneho monitora, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a na ktorom mohol bezprostredne sledovať záznam priebehu pojednávania.

Z uvedeného je podľa názoru ústavného súdu nepochybne zrejmé, že okresný súd vzhľadom na svoje limity v technickej vybavenosti urobil všetky nevyhnutné opatrenia, aby vyšiel sťažovateľovi v ústrety, a to tým, že mu ponúkol, aby si sťažovateľ okrem sledovania záznamu z pojednávania na duálnom monitore zabezpečil, či už s vlastnou pomocou, alebo s pomocou jemu známej osoby, ktorej dôveruje, alebo s pomocou okresného súdu vyhovenie zvukového záznamu z pojednávania pomocou diktafónu, a tiež tým, že mu ponúkol možnosť zabezpečiť kvôli kontrole pojednávania na jeho priebehu verejnosť, a to buď osobami, ktorým sťažovateľ dôveruje, alebo zástupcami médií. Sťažovateľ však žiadnu z uvedených možností nevyužil a dokonca, aj keď má sťažovateľ vedomosť o svojom zdravotnom stave, nevyužil ani právo dať sa v konaní zastupovať advokátom.

V zmysle uvedeného neobstojí ani tvrdenie sťažovateľa o nepravdivosti názoru krajského súdu v napádanom uznesení, podľa ktorého okresný súd nie je technicky vybavený na vyhotovenie konferenčného zvukového záznamu z pojednávania. Sťažovateľ sa totiž v tejto súvislosti odvoláva na iné konanie v jeho veci vedenej tým istým okresným súdom pod sp. zn. 2 C 109/2010, o ktorom tvrdí, že v tomto konaní mu sudca okresného súdu vyšiel v ústrety a vyhotovil konferenčný záznam z pojednávania, takže podľa sťažovateľa okresný súd je vybavený potrebným technickým vybavením. Zo zápisnice okresného súdu z pojednávania konaného 26. júna 2012 vo veci sp. zn. 2 C 109/2010 (ktorú

predložil sám sťažovateľ, pozn.) však vyplýva, že sudca okresného súdu v tejto veci vyhotovil iba autentický záznam pojednávania na diktafón (takúto možnosť mu okresný súd ponúkol aj v napádanej veci, pozn.), ktorý bol nepretržite zapnutý, avšak ani v tomto prípade nevyhotovil konferenčný zvukový záznam z pojednávania, ako ho požadoval sťažovateľ, pričom v tejto zápisnici je uvedené:

„Sudca uvádza, že pokiaľ žalobca v minulosti žiadal o vyhotovenie zápisnice prostredníctvom technického zariadenia umožňujúceho prepis hovoreného slova písomným podaním uviedol, že na takomto netrvá a takéto zariadenie v súčasnosti resp. takéto nahrávanie nie je v súčasných technických možnostiach súdu.“

Z uvedeného zistenia teda vyplýva, že okresný súd, tak ako to napokon v napádanom uznesení sp. zn. 15 NcC 31/2012 z 11. júla 2012 konštatoval aj krajský súd, v skutočnosti naozaj nie je vybavený technickým zariadením na vyhotovenie konferenčného záznamu z pojednávania.

Vzhľadom na uvedené zistenia sa podľa názoru ústavného súdu závery krajského súdu nejavia ako svojvoľné (arbitrárne) a rovnako aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov nie je popretím ich podstaty či zmyslu. Skúmané rozhodnutie krajského súdu nemožno v žiadnom prípade považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napádaným uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, medzi ktorými nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, aby sa mohol k veci vyjadriť (čl. 48 ods. 2 ústavy), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy), ako aj princípu zákazu diskriminácie (čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru), ústavný súd medzi týmito označenými právami a napádaným uznesením krajského súdu nezistil žiadnu príčinnú súvislosť, pretože napádaným uznesením krajský súd rozhodoval o námietke zaujatosti proti sudcovi okresného súdu, toto konanie je neverejné a uskutočňuje sa bez pojednávania, takže v tomto konaní ani sťažovateľ nemohol byť prítomný (čl. 48 ods. 2 ústavy), a navyše, sťažovateľ svoj názor v danej veci (t. j. na zaujatosť sudcu) vyjadril priamo v námietke zaujatosti, takže nemohlo dôjsť ani k porušeniu rovnosti v konaní, resp. k diskriminácii sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ namietal porušenie označených práv v súvislosti s postupom okresného súdu, ktorý mu nevyšiel v ústrety a nevyhotovil konferenčný záznam z pojednávania, čím mal byť sťažovateľ podľa svojho tvrdenia diskriminovaný a ukrátený na svojich právach. Avšak, keďže predmetom skúmania ústavného súdu v tomto konaní nebol postup okresného súdu, ale uznesenie krajského súdu, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napádaným rozhodnutím orgánu verejnej moci na jednej strane a označenými právami na strane druhej odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa ustanoviť mu v konaní pred ústavným súdom právneho zástupcu z radov advokátov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2012